

Kuva: Minna Rintamäki

TUOTTAVA MINKIN KASVATUS

Vuosikiertotiedote
Nro 6, syyskuu 2016

Osa 6. SYYSKUU - NAHKONTA

RUOKINTA

Minkkien pituuskasvu alkaa olla ohi syyskuun lopulla, ja sen jälkeen painon lisäys johtuu pääasiassa lihomi-
sesta. Uroksilla pituuskasvu jatkuu vähän pidempään
kuin naarailta. Tilastojen mukaan viikoilla 38-41
päiväkasvu on keskimääriin 10-15 grammaa.

Syyskuusta eteenpäin ruokintakertoja usein vähen-
netään, koska nopean kasvun aika on ohitettu. On
kuitenkin hyvä ruokkia eläimiä kaksi kertaa päivässä,
jotta annostusta voidaan paremmin kontrolloida.
Hyvä ja toimiva ruokintamenetelmä on ruokkia 12
tunnin kierrolla: 1/3 annoksesta aamulla ja 2/3 illalla.

Aamulla yleisnäkyvän verkoilla pitäisi olla siisti, eli
jätettyä rehua ei juuri esiinny, eikä varsinkaan yli
vuorokauden vanhoja rehujäämiä. Ruokalakkoihin
reagoidaan välittömästi, mutta lisäykset ruokinnassa
tehdään hyvin maltillisesti. Minkkien käyttäytymi-
nen ruokittaessa kertoo pitkälti niiden ruokahalusta.
Aamulla ei anneta rehua niille eläimille, jotka ovat jät-
täneet rehua. Jokaisen verkon pitäisi käydä tyhjänä
ruokintojen välillä. Hyvä tilanne olisi, että verkot oli-
sivat tyhjänä yhteensä noin 4 tuntia vuorokaudessa.

Viimeisen jakson (lokakuu-nahkonta) ruokinnassa on
huolehdittava siitä, että minkkien ruokahalu pysyy
hyvänä. Lokakuusta nahkontaan ajoittuvalla jaksolla
ruokinnan on oltava maltillista, ja maksimirajoja hake-
vaa ruokintaa on vältettävä. Ruokinnan taso liikkuu
tällöin noin 5 % alle maksimiruokinnan. Näin ollaan

turvallisella tasolla, ja rehussa esiintyvät mahdolli-
set energiaheitot ja maittavuusongelmat eivät pääse
yllättämään. Paastopäiviä tai selkeästi niukemman
ruokinnan päiviä ei kuitenkaan suositella, vaan ruo-
kinta pyritään pitämään mahdollisimman tasaisena
jatkuvasti. Näin vähennetään myös rasvamaksan
riskiä. Mahdollisiin ruokalakkoihin reagoidaan heti.

Minkkien olisi hyvä mieluummin olla liikkuvia kuin
maata ylensyöneinä pesissä. Tällöin karvanvaihto
sujuu paremmin ja esimerkiksi minkin takaosissa
esiintyvät hipperiongelmat tai siihen viittaavat karvan-
vaihto-ongelmat vähenevät. Näin myös terveydentila
säilyy parempana.

Ennen nahkontakautta tulevat pakkasjaksot tekevät
ruokinnasta entistä haasteellisempaa. Myös karvan-
vaihto aiheuttaa ruokahalussa vaihtelua, ja ruokahalu
vaihtelee sen vuoksi myös värityypeittäin. Syönnin
säilymisestä mahdollisimman tasaisena on kuitenkin
huolehdittava. Tämä edellyttää ruokkijalta tarkkuutta
ja silmää. Minkki ei mielellään syö jäätyneitä rehua,
joten ruokintakertoja on oltava useita ja tarvittaessa
rehu pitää huolellisesti painella.

Jos tarhalla ei ole talvijuottojärjestelmää, on huoleh-
dittava riittävästä vedensaannista juottamatta kuiten-
kaan juomakuppeja umpijäähän. Ilman riittävä vettä
syöntikyky heikkenee olennaisesti. Jos ruokinnan
ja koko hoitoprosessin kanssa ei olla tarkkana pak-
kaskaudella ennen nahkontaa, koko kärsii, minkkien

kuivakarvaisuus lisääntyy ja nahan elastisuus heikenee. Tämä tulee näkymään isona lovena tarhaajan tilipussissa.

REHU

Syyskuusta eteenpäin tärkeintä on pitää minkkien ruokahalu hyvänä ja tasaisena. Rehun osalta se tarkoittaa sitä, että energiatasoa pidetään mahdollisimman tasaisena eikä ylilyöntejä energiatason nostamisessa tehdä. Lisäksi rehun maittavuuteen kiinnitetään huomiota. Sekä minkkien että tarhaajan näkökulmasta energiataso on hyvä pitää noin 1750 kilokalorissa kaudella syyskuu-nahkonta (valkuainen 32, rasva 50 ja hiilihydraatit 18).

Kuten tiedetään, valkuaisen taso riippuu olennaisesti sen nettoarvosta. Huomioimalla sulavuus ja monipuolinen aminohappojen, erityisesti metioniinin saataavuus, valkuaisitasoa voidaan täsmentää alemmallekin tasolle (min. 30 %). Kun huolehditaan lisäksi rasvan laadusta ja välttämättömistä rasvahapoista (linoli- / linoleenihappo), saadaan tuotannolle kokoa ja laatua. Halvoilla raaka-aineilla koon ja laadun tuottaminen ei tahdo onnistua.

KUIVITUS

Kuivitusta ei pidä ajatella määräysten vaatimana pakotyönä lämpimänä aikanaan. Kosteissa ja likaisissa pesissä minkit eivät viihdy, eikä niissä kasvu ole parasta. Hyvä kuivitus pitää pesäkopin sisäosat kuivana ja puhtaana ja estää näin sairauksien ja kirppujen esiintymistä. Kylmillä säillä minkit pysyvät lämpiminä ja energiaa ei kulu niin paljon lämmön ylläpitoon. Samalla kuivike pitää minkin turkin puhtaana ja edistää karvan vaihtumista. Kuivike antaa minkeille myös askareta, ja energian suuntaaminen häkkikavereihin vähenee. Tämä vähentää tappeluita ja karvanpuren-
taa.

Kasvatuskaudella kuivitus tapahtuu yleensä kutterinpurulla. Se on toimiva ratkaisu syksyn ensimmäisiin yöpakkasiin saakka. Viimeistään siinä vaiheessa siirytään käyttämään myös pitempää kuiviketta: olkea, heinää tai lastuvillaa. Parasta olkea on hyvälaatuinen kauran- tai vehnäolki. Ohranoljen vihneet aiheuttavat paiseita eivätkä sovellu ainakaan safiireille.

Minkkien kuivitus ja pesien puhdistus vaatii syksyllä suuren työpanoksen. Onneksi on työkoneita, joilla itse kuivittaminen tapahtuu joutuisasti. Pesäkoppien puh-

distus puolestaan vaatii käsityötä. Olki laitetaan mieluummin silputtuna pesäkopin päälle, jolloin minkit voivat vetää kuiviketta pesään oman tarpeensa mukaan. Heinälauta estää kuivikkeen valumisen kannen päältä. Kuivikkeen ajautumista juoksuhäkille voidaan estää pesäkopin reikään asennettavilla tuulisuojilla. Käyttämällä vuoronperään kutteria ja pitempää kuiviketta saadaan pesän rakenteesta kestävämpi, ja näin myös kuivike pysyy pesässä paremmin.

PUHTAANAPITO

Tarhojen kesken on suuria eroja siinä, kuinka likaavia minkit ovat. Erot johtuvat usein tarhattavista tyypeistä - ruskeat värityypit sotkevat eniten, etenkin wild-tyyppi. Myös pesäkopin malli ratkaisee, sillä lieriöpesissä pesän likaamista ei esiinny yhtä paljon kuin perinteisissä syvissä pesissä, joissa kulmat ovat minkkien mielestä hyviä ulostuspaikkoja. Pesänsä likaamiseen taipuwait minkit kannattaa merkitä pois siitoslinjasta, sillä sotkeminen on jossakin määrin myös perinnöllistä.

Pesän sotkemista voidaan yrittää estää kapuloilla, jotka asetetaan viistoon yläkulmasta alakulmaan tai asentamalla esimerkiksi juottoletkun pätkä pystyyn kannen läpi kiinni keskellä pesää. Likaamista vähentävät myös runsas kuivikemäärä ja lieriöpesä.

Osa tarhaajista laittaa pesänlikaajille laatikkomallisen verkkoelementin, jolla pesää pienennetään niin, että pesän sotkeminen loppuu. Kuivitettaessa pesäkopin päälle silputtua olkea tai heinää, pesään ulostaminen vähenee. Tämä johtuu todennäköisesti siitä, että minkit eivät niin mielellään ulosta pimennettyyn pesään. Toisinaan pesiin ulostavia minkkejä koulutetaan sulkemalla ne joksikin aikaa juoksuhäkille.

Juoksuhäkit pidetään luonnollisesti puhtaana. Hyvä toimintatapa on, että aina kun sontaa alkaa vähänkin kasaantua, painetaan se lastalla verkon läpi. Pakkas-
ten yllätyessä jäätyneet sontakasat eivät sitten ole riasana. Pitkävartinen lasta helpottaa tätä työtä.

PUREMAVIAT

Karvanpuren-
taa esiintyy tarhoilla vaihtelevassa määrin. Osalla tarhoista karvanpuren-
ta on suuri ongelma, kun taas osalla se on niin vähäistä, että sillä ei juuri ole taloudellista merkitystä. Joka tapauksessa laajamittaisena esiintyessään karvanpuren-
ta aiheuttaa suuret taloudelliset tappiot. Euron kolikon

kokoinen puremavika keskellä selkää laskee nahan hintaa jo merkittävästi.

Puremavikoja esiintyy useimmin naarasminkeillä. Karvan puremakohdista voi päätellä onko karvaa purtu itse vai onko lajitoveri purrut. Jos häkkitoveri on purrut, niin puremavikainen eläin kannattaa siirtää erilleen. Riittävän ajoissa (ennen syyskuun puoliväliä) pois siirretty eläin ehtii kasvattaa vielä normaalin talviturkin, jolloin purentakohtaan ehkä jää vain muusta pohjavillasta poikkeava sävy. Koska puremavika on periytyvää, olisi parempi nahkoa puremavikaisesta pentueesta / pesästä kaikki pois, muutoin ongelma tahtoo ajan myötä lisääntyä.

Myös hännäntyvipuremat ovat ongelmana erityisesti mustilla ja ruskeilla tyypeillä. Liian myöhään tapahtuneet erotukset ovat omiaan lisäämään tätä ongelmaa. Emolle jätetty naaraspentu joutuu usein kaltoin kohdelluksi ja on myös hännäntyvipureman kohteena.

Puremiin johtavat syyt:

- liian myöhäinen erotus, jolloin pennut eivät ole suopuneet toisiinsa
- tiheä kasvatus, paljon neljän minkin pesiä
- paljon myöhään erotettuja naaraita samassa pesässä (erityisesti mustat ja ruskeat tyypit)
- perinnölliset taipumukset
- kuivikkeiden ja virikkeiden puute
- likaiset ja kosteat pesät, joissa eläimet eivät viihdy
- puutokset rehussa (rikkipitoisten aminohappojen puute / kivinäisten puute), jota minkki pyrkii korjaamaan puremalla karvaa

GRADEERAUS

Gradeerausta voidaan pitää vuoden tärkeimpänä työnä. Siihen käytetty aika maksaa itsensä yleensä moninkertaisena takaisin. Työ on aloitettava riittävän ajoissa värityyppi kerrallaan, jotta siitoseläin on pääosin tiedossa nahkonnan alkaessa.

Ensimmäisen vaiheen gradeeraustyö voidaan tehdä häkille, kunhan valaistus työhön on riittävä. Tarvitaan hyvä otsalamppu tai loistelamppu häkin päälle. Häkille valintaa puolustaa se, että minkistä nähdään kokonaisuus, myös epänormaali käyttäytyminen, joka jää usein havaitsematta avustajan nostaessa eläimiä gradeerauskärryyn. Häkkiin tehtävässä ensivaiheen gradeerauksessa siitoksesta voidaan karsia eläimiä seuraavilla perusteilla: koko, karvan pinta (huono

/ pitkä peitto / lamokarva), puremavika, virtsavika, paha hipperivika, sprinkler, vatsapuolen stewart, ruotomainen häntä, luonnevika, riittämätön väri, pesänlikaajat, sukupuolileima.

Kun ensimmäisen vaiheen gradeeraus häkille on tehty, on jo suuri osa minkeistä karsittu pois siitoksesta. Toisen vaiheen gradeerauksessa häkkiin jätetyt eläimet käytetään lampun alla tarkemmassa syynissä. Arvostelu on tehtävä sekä uroksille että naaraille, jos laatutason halutaan etenevän nopeammin. Arvosteluasteikkona voidaan käyttää esim. 1-5, ja lisämerkintöinä velvet-luokitus, värin puhtaus, silkimerkintä ja urokselle paino. Tässä vaiheessa on jo alkanut hahmottua tuotannon laatutaso, ja voidaan määritellä myös siitoseläinten tarve kussakin värityypissä. Jos haluaa tehdä tarkkaa työtä, voidaan jäljelle jääneet urokset laittaa vielä arvostelukillereihin ja vertailla niitä toisiinsa lampun alla. Näin tehdään lopulliset karsintapäätökset.

KOKO

Urokset on hyvä punnita lamputuksen yhteydessä. Tämän ajan vaatimus on, että siitosuroksen tulisi painaa yli kolme kiloa, jolloin se edustaisi nahkana vähintään kokoluokkaa 30 (3,5-kiloinen kokoluokkaa 40). Luonnollisesti eläinten keskikoko vaihtelee tarhaehtaisesti, ja myös värityyppi vaikuttaa kokoon. Koko on kuitenkin karvan laadun ohella tärkein ominaisuus, joten sitä on syytä aina painottaa. On toki hyvä huomioida suurista pentueista olevat urokset, joiden koko on jäänyt sen vuoksi muita pienemmäksi. Siitosuroksilla tulisi olla lisäksi selkeä urosleima (roteva runko ja kookas pää).

MASSA

Massaa määritellään lampun alla silittämällä ja/tai puhaltamalla karvaa. Hyvämassainen, tiivis pohjavilla palautuu silittäessä alkuasentoonsa, kun taas huono-massaisella karva jää makaamaan antaen sekasotkuisen ja tyhjän vaikutelman. Minkin selkäosaan puhallettaessa jää hyvämassaiseen pohjavillan pistemäinen kolo, eikä nahka tule juuri esille. Tiiviyden lisäksi hyvämassaisella eläimellä pitää olla myös syvyyttä. Tämä jää usein huomaamatta, jos eläimiä valitaan vain häkille. Päällepäin siistikarvainen eläin on usein matalamassainen.

Vasemmalta oikealle: velvet 2, velvet 1 ja normaali.

Hyvämassainen minkki arvostelukillerissä.
Pinnat ummessa.

Arvostelua rummun päällä.

PEITTÄVYYS

Peitinkarvan mitta suhteessa pohjavillaan on ollut pitkään tärkeimpiä nahan hintaan vaikuttavia ominaisuuksia. Trendi on jatkunut tällaisena jo 1990-luvun alkupuolelta saakka, ja hintaerot karvan pituuden välillä ovat vain kasvaneet. Varsinkin pitkä peitinkarva (LNAP) tuntuu olevan erityisen epäsuosittu. Hyvällä eläimellä peittävyys tulisi olla lyhyttä, tiheää, tasamittaista, silkistä ja kattaa koko keho mukaan lukien kyljet ja takajalat. Se tulisiko peitinkarvan olla velvet 1 tai velvet 2 -tyyppiä on sitten asia erikseen, ja siihen vaikuttaa se, mitä värytyyppejä tuotetaan. Esimerkiksi cross-tuotannossa velvet 2-tyypit eivät enää muodosta hyvää ristikuviota tai safiiri-tyyppi lyhytpeittoisena ei muodosta kunnon karaktääriä.

Osa tarhaajista käyttää kaikki minkit lampun alla, kädessä tai gradeerauskärkyssä saadakseen myös nahkottaville eläimille arvostelun ja jalostustyölle kattavampaa pohjatietoa. Lamputustyö edistyy nopeasti, kunhan minkin kantajia on riittävästi.

Muuta huomioitavaa gradeeraustyössä:

- Tarkista karva aina myös vatsapuolelta. Hyvälaatuinen minkki on kauttaaltaan laadukas ja tasavärinen.
- Yhtä ominaisuutta ei valinnoissa kannata painottaa liikaa.
- Jos tarhalta ei löydy selkeästi mitat täyttäviä uroksia (koko, laatu ja karvan mitta), kannattaa niitä hankkia siitoseläinostoin.
- Karsi mahdollisuuksien mukaan metallinkiiltoiset, spottiset, oravakarvaiset, karkeakarvaiset, pitkäkarvaiset, hipperiset, sprinklerit, kobukiset.
- Vältä "stewarttia" (WM) mahdollisuuksien mukaan (uroksilla ei ollenkaan vatsan alueella). Käytä stewarttisia naaraita cross-tuotantoon.
- Mustan minkin on oltava musta ja valkoisen valkoinen.

- Silkkisyys on aina plussaa.
- Väriinpuhtaus tärkeä erityisesti mustalla, valkoisella ja safiirilla.
- Yhdistele puhtaita värytyyppejä keskenään, jos painotat laatua.
- Jos kanta vaatii elinvoimaa, sitä voidaan hakea toisesta värytyypistä (laatu kuitenkin usein kärsii ja ruskeitten värytyyppien osuus kasvaa peittyvissä tyypeissä).
- Tarkista uroksilta kivekset. Mitä kehittyneemmät kivekset gradeerausajana sen parempi.
- Jätä pelivaraa urosten määrässä. Urosten riittävyys noin 1:5 (1:4^{1/2}) riippuen ylivuotisten urosten määrästä (ja plasmasytoositalanteesta).
- Käytä ulkopuolista gradeeraajaa tarvittaessa.
- Suosi sitä tyyppiä, minkä kanssa parhaiten menestyt ja pärjää.

RISTEYTYKSISTÄ

Muunnosvärytyyppejä tuotettaessa on hyvä tietää joi-
tain perussääntöjä siitä, mitä värytyyppejä jälkeläisistä
tulee.

Esimerkkejä (edellyttäen että vanhemmat ovat puh-
taita värytyyppejä):

Vanhemmat	Jälkeläiset
pearl x palomino	palomino (silverbluen carrier)
pearl x silverblue	silverblue (palomino carrier)
violet x silverblue	silverblue (safiirin carrier)
violet x safiiri	safiiri (moylin carrier)
safiiri x silverblue	silverblue (aleutian carrier)
blackcross (eripe- rint.) x silverblue	browncross, brown (50/50)
white x silverblue	brown
white x black	brown (mahogany)

NAHKONNASTA

Minkin paras nahkonta-aika on lyhyt. Liian aikai-
sin nahkottuna massa jää vajaaksi ja liian myöhään
nahkottuna karvaan alkaa tulla virheitä ja paras
hohto sekä silkkisyys turkista häviää. Karvan pö-
lyäminen ja turkin samea väri kertovat, että karva ei
ole vielä valmis. Värytyypit valmistuvat eri aikaan, ja
naaraat valmistuvat jonkin verran ennen kuin urokset.
Pääsääntöisesti värytyypeittäin nahkonta alkaa:

- valkoisilla tyypeillä noin 12.-15.11.
- safiireilla 12.-15.11.
- silverblueilla 15.-18.11.
- ruskeilla 20.-25.11.
- mustilla 22.-28.11.

Tarhakohtaisia eroja on, ja loka-marraskuun säät vai-
kuttavat valmistumiseen.

Monet tarhaajat nahkovat minkkinsä tai ainakin osan
niistä itse. Puuttumatta itse nahkontatyöhön ja sen toi-
mivuuteen on nahkontaprosessissa kiinnitettävä eri-
tyistä huomiota muutamaan asiaan.

Jo aikaisemmin mainitun oikea-aikaisen nahkonnan
lisäksi on tärkeää, että itse nahka on nahkontapro-
sessin läpikäytyään notkea ja säilyttänyt muotonsa.
Karvan on oltava puhdas ja pelaava. Huonosti kaavit-
tu, rummutettu ja kuivattu nahka on jäykkä ja lajitte-
lussa sen laatuluokka herkästi laskee todellista laatua
heikommaksi.

Eryteisesti huomioitavaa:

- kaasutuslaatikko pidetään puhtaana
- kaavitaan nahat kunnolla unohtamatta jälki-
puhdistusta
- rummutus 5 minuuttia nahkapuolella puhtailla
ja lämpimillä puruilla
- rummutus karvapuolella 15-20 minuuttia puh-
tailla, lämpimillä (35-40°C) ja seulotuilla puruil-
la, joiden tunkeutuvuus karvan syviin osiin on
tehokasta (esim. pyökki)
- kuivaaja riittävän tehokas (ei liian tehokas) 25-
35 mm vesipatsasta
- nahat kammataan/vesikammataan ennen kui-
vaajaan laittamista
- kuivauslämpötila 16-17°C ja kosteus 55-60 %
- ko. olosuhteissa urosnahkoja kuivataan 3,5 vrk
ja naarasnahkoja 2,5 vrk
- jälkikuivaus samoissa olosuhteissa 1 vrk henka-
reissa
- jälkivarastointi +5-+10 °C hyvin ilmastoidussa
varastossa
- ennen lähetystä nahat harjataan ja ”manke-
loidaan”

© Tapio Hernesniemi
turkistuotannon lehtori
Keski-Pohjanmaan aikuiskoulutus
Ajantasalla-hanke
tapio.hernesniemi@kpedu.fi

SYKSYN TERVEYSONGELMIA MINKEILLÄ

Syksyn aikana tuottaja keskittyy minkkien kasvatamiseen ja pyrkii mahdollisimman hyvään kasvuun. Hyvä kasvu vaatii hyvän terveyden. Terveyttä edistävät hyvät olosuhteet, oikea eläintiheys ja huolellinen jalostusvalinta.

Alttius erilaisille käytösongelmille periytyy. Jalostusvalinnoissa tulee kiinnittää huomiota siihen, että jalostuksesta pyritään karsimaan pesät, joissa esiintyy karvanpurentaa, myös emo kannattaa poistaa. Samoin poistolistalla ovat aggressiiviset, pesään ulostavat ja stereotyyppisesti käyttäytyvät minkit. Minkikannan käyttäytyminen jalostuu melko nopeasti, kun epätoivottua käytösmallia ilmentävät eläimet poistetaan jalostuksesta.

Kuivike on tärkeä osa eläinten hyvinvointia ja terveystä. Homeeton ja pölytön kuivike (heinä / olki) on ehdoton edellytys eläinten terveydelle. Karkea ja vihneinen olki altistaa eläimet paiseille.

Plasmasytoositestausta kannattaa suunnitella hyvissä ajoin. Vanhat siitoseläimet voi testata jo syksyllä. Varsinkin puhtailla tiloilla testiurakkaa voi jakaa helposti aloittamalla testit vanhoista eläimistä.

Gradeerauksen ja nahkonnan jälkeen on kuitenkin testattava vielä nuoret siitokseen jäävät eläimet ennen parituskautta. Vasta silloin testauskierron on riittävän kattava (myös sertifiointia ajatellen).

Myyntieläinten plasmasytoositestauksesta kannattaa keskustella etukäteen myös eläinlääkärin kanssa, jos siinä on jotain epäselvää. Testitulos ei talvella eläimiä siirrettäessä saa olla kahta kuukautta vanhempi.

Plasmasytoosin leviämisen estämiseksi tilan sisällä rehujen painelua tai tasaamista tulee välttää. Jäätynneen rehun sulattaminen vaatii niin paljon energiaa, että matalaenergiaisen rehun syöminen vie yhtä paljon kuin tuo.

Yksittäisten eläinten ongelmina syksyllä nähdään paiseita, nestepusseja rintalastan kohdalla ihon alla, keuhko-ontelontulehduksia, puremia ja joskus laajempinakin epidemioina naama-tassutulehduksia (FENP). Yksittäisten eläinten kohdalla paras hoito on lopetus, mutta jos hoidetaan, niin injektiovalmisteet ovat parhaita.

Laajoja epidemioita lääkitään tarvittaessa rehuun sekoitettavilla antibiooteilla ja tämä vaatii eläinlääkärin käynnin tilalla. Tällä hetkellä STKL ry:n eläinlääkäriresurssit (Johanna Korpela ja Anna-Maria Moisander-Jylhä) ovat hyvin rajalliset, joten akuuttitapausten hoitoon suositellaan kunnaneläinlääkäriä tai yksityistä eläinlääkäriä!

Halvaantuneet tai huonosti liikkuvat minkit pitää lopettaa, samaan kategoriaan kuuluvat sellaiset minkit, joilla koko takapää on ulosteen ja virtsan likaama. Takapäästäan likaisilla minkeillä on todennäköisesti jokin rakon ja peräaukon lihaksiin vaikuttava hermostovamma, jolloin uloste ja virtsa valuvat osittain tai kokonaan hallitsemattomasti ja likaavat minkin.

Useimmiten takapään halvaantumisen syy on tulehdus selkäytimessä pureman seurauksena tai virtsatie-tulehduksen tai virtsakivien aiheuttama halvaus. Näiden eläinten ennuste on toivoton ja ne kärsivät, joten ne on syytä lopettaa välittömästi.

Terve ja hyvinvoiva siitoseläinkanta on hyvän tuloksen perusta, joten siitoseläinten valinnassa kannattaa painottaa terveyttä ja käytösominaisuuksia myös!

© Anna-Maria Moisander-Jylhä
eläinlääkäri
STKL ry.
anna-maria.moisander-jylha@profur.fi

